

να, κάθεται κοντά σ' ένα γραμμόφωνο και κλείνοντας τ' αμάτια, ξεκουράζεται, ακούγοντας τ' αγαπημένα της κομμάτια.

Ο Νιλς Άστερ, μόλις βρή λίγο διαθέσιμο καιρό, βγαίνει από το σκοτεινό και πηγαίνει να κάνει ένα μικρό περίπατο στον καθαρό αέρα. Βλέπετε ότι ξεκουράζεται μ' ένα πρωτότυπο και πολύ υγιεινό τρόπο...

Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι αποτραβιέται μόνος του σε μιά γωνιά, κάθεται μπροστά σ' ένα τραπέζι και βγάζει από την τσέπη του την αχώριστή του τράπουλα! Ξεκουράζεται λοιπόν κάνοντας τη μιά ύστερα από την άλλη αναριθμητές πασιέντσες...

Ο Αιονέλ Μπάρομιαρ κάθεται στον βραχί και διαβάζει την εφημερίδα του. Όταν όμως αντιληφθεί ότι δεν τον κυττάζει κανείς, βγάζει το κορμί του κι' αρχίζει να κάνει διαφόρους λογαριασμούς.

Ο Τζόν Τζέιμπερτ, όταν τελειώσει το εργάσιμω μιάς σπέρης, δεν μπορεί να μείνει ούτε μιά στιγμή άκίνητος. Τριγυρίζει εδώ κι' εκεί και περιμένει αναπάντοχα τότε θα τον ξανακαλέση ο σκηνοθέτης του...

Ο Κλάρκ Γκρέιβελ λατρεύει την πάτα του. Κάθεται αναπαυτικά σε μιά πράσινη πολυθρόνα και βυθίζεται μέσα σ' ένα σύννεφο καπνού. Είναι ο πιο σιωπηλός κι' ο πιο ήσυχος αστείονος κι' όπως βλέπετε, ξέρει να ξεκουράζεται καλύτερα απ' όλους...

Η Νόρμα Σήρερ στριγγίζει τον άρραυα της σ' ένα μαγνήτημα κι' αρχίζει ατέλειωτες συζητήσεις με τους μηχανικούς και τους βοηθούς του σκηνοθέτου. Βρίσκει πάντα να κάνει ένα σωφό παρατηρήσεις γιατί πάντα δεν μένει ικανοποιημένη από τους άλλους. Έχει τη γνώμη πως κανείς δεν κάνει καλύτερα τη δουλειά του από αυτήν...

Ο Ραμόν Νοβόροφ αποτραβιέται σε μιά ήσυχη γωνιά κι' έχει κι' αυτή την αγαπημένη του καθάρα η αρχίζει να σφριγγει κάποιο τραγουδάκι...

Ο Μπάστερ Κίφρον ξεκουράζεται κάνοντας μερικά ασκήσεις ισορροπίας. Το άρεσει ακόμα να κάνει τον ταχυδακτυλουργό και διασκεδάει με τ' εκπληκτικά τεχνάσματά του στο τον κόσμο του σκοτεινίου.

Τέλος, ο μικρός Τζαίνο Κούπερ αναστατώνει τους αστείονες ισορροπίας. Το άρεσει ακόμα να κάνει τον ταχυδακτυλουργό και διασκεδάει με τ' εκπληκτικά τεχνάσματά του στο τον κόσμο του σκοτεινίου.

Δεν βροσκοτε λοιπόν ότι η ιδιοτροπία μου της ψυχολογίας είναι μιά «δόξα» από τις πιο διασκεδαστικές, αλλά και τις πιο χρήσιμες; Έχω τόσο ξεασκήθη σ' αυτό το «σπότο», ώστε με την πρώτη ματιά που θα ρίξει σ' έναν άνθρωπο, μπορώ άμεσα να καταλάβω τον χαρακτήρα του...»

ΝΤΙΑΝΑ ΒΥΝΥΑΡΝΤ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο Έρωσ!... Τι είναι, λοιπόν, εκείνο που κάνει τόσο ολέθριο το θείο δόμο της αγάπης;... Ότιος εκείνο που κόβουμε λουλούδια, για να τα μωρισθούμε πιο καλά, τα βιάζουμε στον χώρο τους κι' έχει τ' άφρονες να μωρισθούν, έτσι κι' εμείς κλείνουμε μέσα στην καρδιά μας τ' άσθενικά πλάσματα που λατρεύουμε για να τα ιδούμε να χάνονται ύστερα και να πεθαίνουν.

—Στο πρώτο πάθος της, η γυναίκα αγαπάει τον έρωστή της, ύστερα αγαπάει μονάχα τον έρωτα. Γιατί ο έρωσ είναι για τη γυναίκα σαν το καλό φάρμακο που σπάζει στο σώμα της και της πηγαίνει τόσο όμορφα, ώστε να μη θέλη να το βγάλει. Αν θέλετε, μπορείτε να εξετάσετε και θα ιδίτε πως αυτό είναι αληθινό: Στην αρχή ένας μόνον άνθρωπος μπορεί να συγκινήσει την καρδιά της, ύστερα όμως πρώτμιά τον άντρα γενικά, χωρίς να την ενδιαφέρουν τ' αφέσοια.

—Άλλοίμονο!... Τίποτα στον κόσμο δεν είναι πιο δυνατό από την καρδιά —από την καρδιά που μπορεί να αυτοανταρτίη. Εβγυρισμένοι, τρισευδαίμονες εκείνοι, των οποίων η καρδιά —το ευγενέστερο όργανο του ανθρώπινου σώματος— συντριβεται στην πρώτη πτώση. Αυτοί τουλάχιστον δεν βρίσκονται την καταθλιπτική πείσι των χρόνων, όταν η μιά μέρα διαδέχεται μονότονα την άλλη, σωσιάζοντας στην ψυχή τους πόνοους εκείνους, που ο άνθρωπος όμειλε να υποφέρει σιωπηρά. Γιατί αυτό είναι το πιο αλλόκοτο άξιομα της ζωής: Να φέρη τις ρίζες της βαθύτερα μέσα σε κείνους που μ' όλη τους την καρδιά έσπθμιουν το θάνατο.

—Και όμως πάντοτε θα υπάρχουν ποιητά. Αν και η δόξα δεν νε παρά ένας καπνός, όμως ο καπνός αυτός είναι ούρανο θυμιάμα για τον άνθρωπο και το ανήσυχο αίσθημα που βρήκε τους πρώτους σίχους, θα ζητη πάντοτε να βρη εκείνο που και άλλους ζητούσε. Γιατί όπως τ' αήματα σπάζουν τέλος στην αερογιαλιά και διαλύονται σε άφρους, έτσι και τ' πάθη αφού φτάσουν στο τελευταίο όριο τους, διαλύονται σε ποίσι.

—Το θέλητρο καταστρέφεται απ' τον υπερβολικό έηλο γι' αυτό, η απ' την υπερβολική αδιαφορία.

—Όπως η σταλαγματιές του νερού τρώνε σιγά-σιγά την πέτρα, πάνω στην οποία πέφτουν συνεχώς, έτσι και τ' άδωρα της λήτης φθείρουν σιγά-σιγά την ψυχήμας.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

(Του Β. ΟΥΓΚΩ)

Άφου με τη δική σου έξησα ζωή, άφου σμά σου ευτύχησα στιγμές να μένω και ήτια της ψυχής σου τη γλυκειά πνοή πουναί σά μύρο μέσα στη σιά κρυμμένο...

Άφου άκουσα τ' αήλη σου να μου μιλούν τ' ά λόγια που σκαρποδουν μέσα στην καρδιά μου, άφου να κλαίει είδα και να μου γελούν τ' ά μάτια και το στόμα σου μαρός σ' ά δικά μου.

Και στην άπελπισμένη μου είδα κεφαλή να λάμψη άχτίνα του άστρου σου κρυφή για μένα, κι' είδα στη λήνη της ζωής μου τη θολή να πέσουν ρόδα από τις μέρες σου κοιμημένα...

Μπορώ να πώ στο Χρόνο τώρα τον ταχύ: —Πέονα και φύγε!... φύγε μακριά από μένα. Έχω λουλούδι άμάρσαντο μέσ' στην ψυχή, φύγε με τ' ά λουλούδια σου τ' ά μαρμαμένα!

Δεν θα μου χύσης ούτε μιά σταλαγματιά απ' το νερό που μωδώνει ζωή στο στήθη. Περασότερη απ' τη στάχτη σου κορτώ φωτιά, κι' έρωτα δυνατώτερον απ' τη δική σου λήθη.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

(Του ENRIE DE REGNIER)

Είν' έτσι όμορφα άπόψε η δύση, τον δέντρον καθώς πορφραίνει το χρυσό, που λές η μέρα που πάει να σβόση, το θάνατό της κάνει έπισημο μεγάλο σαν...

Το σούφροτο σ' ά ρόδα πάνω, είν' έτσι διάφανο, ήσυχο, γλυκό, που δεν έλλειπον όλα και το χέρι βάνο, και κόφτω ένα για σένα, ρόδο άχρό.

Έτσι τ' ά φύλλα σιγανά θροούνε τόνα με τ' άλλο η όλα μαζύ, όπου δεν ξέρω αν τ' αήλη σου γελούνε, η αν το άσος τρέμει στη σιγή.

Το ποταμάκι στο λειβάδι τρέχει, έτσι γλυκά-γλυκά, που λές, τον καλιμών τ' α γαλαζοφύλλα πως βρέχει, η πως έσθ από άγίατη κλαίς.

Κι' η νύχτα η σκοτεινή, να, κατεβαίνει, χρυσή, μετάξην απ' τ' ά βάση της σιωπής: κι' έτσι άκόμα το φθινόπωρο ξοσταίνει, που θέλ μπορούσες και γυμνή η κομηθής.

STANCES

(Του JEAN MOREAS)

Λοιπόν θ' άνθιστε, ο πρόσχαροι άνθάρκοι, ξανά! Νά, κλωνογέρουν τοξοτά και με το θρόσπιά των, τ' ά δέντρα —φύλακες πιστοι των θλιθερών μυνημάτων,— πέρα τ' ά κομηθής γιομίζον, τ' α παληρά!

Δέντρα, πραιοαντίστετε τ' ά δυνατά κλαριά σας! τότε που θάρθ' η μισητή κι' άγρια νοτιά μ' άραή, θα πάρη το χρυσάφι της απ' τ' ά νεροφύλλα σας! για να μπορέση πιο άμορφη και κείνη να γενή.

Ο ΑΡΙΜΑΝ

(Του ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ)

...Του άνοίγονν δρόμο από βραδυς τ' ά σύγνερα, το κίμα, και σπέρτρο φειδοτούλωστο σ' ά χέρια του κρατεί. Σκάβει η ματιά του, η καθέμα, στη γη κι' άπόνα μνήμα— σ' άνέμουσ κι' άστραυόδροντα τη νύχτα κερατεί.

Φυσάει κι' η θάλασσα βογγάει και τρέχει σαν καμίν, ξαναφυσάει κι' άπόκρισι του δίνει η άστρατι. Τό σκότος σ' ένα βλήμμα του, τον ήλιο κατακαίει σαν κερατεί, απ' τ' ά θέμελα ραγίζεται κι' η γη.

Όπου γυρίσει, όπου σταθή, το θάνατο σκορατεί, γι' αυτόν ο βόγγος, ο στεναγμαίο γλυκειά είνε μοικιή μ' ένα λαρόφου του φώσπμα, τ' ά Σίμπατον μηδενίζει και σε παλάτια πύρνα, στον Άδην κατοικεί.

(Άνεκότες μεταφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ)

